

UIT DE PASTORIE Ds. Dirk Jan Brans

Nog steeds ben ik bezig met thuiskomen als ik dit schrijf, met af en toe nog dat zware gevoel in de benen van een enerverende reis. Het was wederom een mooie en gedenkwaardige reis naar onze partnergemeente in Transsylvanië.

De ontmoetingen die we daar hadden, in de gastgezinnen, in het dorp: het was allemaal hartverwarmend. Maar ook het samen op weg zijn, deed goed. De gesprekken in de bus, de moppen van Jaap en Simon om 9 uur, hun impressies en terugblikken, de gedichten van Ike, de cijfers die de buschauffeurs Hans en Gert gaven na het optreden van het gelegenheidskoor, de wist-je-datjes van Jacqueline en Sjanie ... noem maar op.

Maar de reis was natuurlijk om nog een andere reden gedenkwaardig. Onze zusterband met Küsmód bestaat 20 jaar en dat is bijzonder. Je ziet zelden dat contacten zo lang blijven bestaan. Een dorpje in de buurt van Küsmód, Etéd, had 6 jaar een zusterband met een gemeente in Nederland. Na 6 jaar zei die gemeente: 'Jullie kunnen het heel goed zelf, jullie hebben ons niet meer nodig.' En natuurlijk is dat ook zo, die kerkelijke gemeentes daar redden zich wel, ze hebben ons niet per se nodig, alhoewel, hulp is altijd welkom. Maar het zou ook niet goed zijn als het alleen maar zou gaan om hulp van ons aan hen. Belangrijker zijn - denk ik - de menselijke contacten die in de loop van de jaren ontstaan. En met hulp moet je altijd voorzichtig zijn, dat weten de Roemenië werkgroepen in Nederland maar al te goed. Je moet jezelf altijd in acht nemen en nagaan wat jouw financiële hulp teweeg kan brengen aan negatieve effecten. Belangrijk is vooral dat mensen zichzelf helpen.

Eén van de leden van de werkgroep gebruikt het voorbeeld van paard en wagen. 'Jullie zijn zelf het paard dat de kar moet trekken', zegt hij tegen de mensen daar. 'En als het nodig is dan kunnen wij achter de wagen gaan staan en helpen duwen.' Dat is wat wij kunnen doen. Mensen die zichzelf helpen, die hun inzet geven aan wat voor hen belangrijk is, dat werkt altijd het beste. Waar je zelf voor zorgt, waar je zelf zorg voor draagt, daar ga je ook van houden. Zo werkt het nu eenmaal.

Zo hebben wij in de loop der jaren vanuit Tricht op een laagdrempelige en persoonlijke wijze de mensen daar kunnen ondersteunen. Bijvoorbeeld bij de bouw van hun kerkelijk centrum en met een bijdrage in de aansluitingskosten op de waterleiding. Wat handen achter de wagen, meer niet. Belangrijker waren en zijn de persoonlijke contacten, dat je op afstand meedenkt en mede zorg draagt. En het mooie is dat je door je inzet ook gaat houden van de mensen daar.

Al 20 jaar komen gemeenteleden uit Tricht en omstreken in Küsmód. Vaak kwamen en komen de gasten uit Tricht bij dezelfde gastheer en -vrouw. Dan groeit er een band en leef je mee met de mensen daar. Je deelt vreugde en verdriet. Op afstand weliswaar en in zekere zin incidenteel, maar daarom niet minder belangrijk en waardevol.

Een belangrijk element in de contacten is - denk ik - ook het zingen. Het zingen van het gelegenheidskoor schraagt als het ware de reis. Dat is al zo tijdens de voorbereiding. Je werkt samen aan een zo goed mogelijke performance. Maar zeker ook tijdens het onderweg zijn, want telkens als je optreedt presenteer je jezelf. Geef je als het ware van jezelf. En de mensen daar willen ook graag iets terug doen, door zelf te zingen, door traditionele dans te laten zien, door het aanbieden van een feestavond.

Geven van je zelf, dat gebeurt eigenlijk vanzelf als je daar naar toe gaat om te zingen en om een korte tijd te delen in het leven van de mensen daar. Dan groeit er iets dat groter is dan jezelf, iets dat grenzen overstijgt. Het is iets om buitengewoon dankbaar voor te zijn.